

la nostra evolució al socialisme

Acomplert el nostre anhel polític i obrant sota els principis que ens inspiraren a l'organitzar la Joventut Republicana—idea lògica i natural que responia a les necessitats del moment—avui passem a definir la nostra vertadera ideologia, la ruta definitiva que seguirem d'ara endavant.

Nosaltres, tots joves i amb l'esperit propi de les nostres edats, procurarem que desapareixin els obstacles que ens puguin barrar el pas, siguin quins siguin. Tots sabem que sols en el sacrifici podem abastar els fruits que desitgem, convencent a l'obrer en el seu equivocat apoliticisme i fent que el seu cor admeti la lluita per a la conquesta d'allò que desconeix, més que li cal i necessita. No és pas la impulsió de pensaments irreflexionats el que ens fa evolucionar en el nostre ideari. Implantada la República Federal a Ibèria, políticament tenim poca cosa més a demanar. En canvi queda latent el problema social, aquest problema tan voltejat pels seus detractors, que creiem que solament en el Socialisme pot trobar la seva solució adequada i immediata.

Sabem molt bé que l'home—això és llei del principi humà, conservador per essència—és el mateix que es digui republicà, monàrquic, religiós o ateu, doncs a tots els mou un sol afany: l'egoisme. És aquí, doncs, on neix la lluita; la víctima d'un sentiment que s'esforça per a desempeller-se del que l'inspira.

Quasi sempre, i no dubtaríem en assegurar-ho, l'home no obeeix els seus principis polítics,

per això l'experiència ens ha dit, i ens ha demostrat, que el problema social és de la incumbència de cada home que treballa, de tots els pàries de la societat, i que sols a nosaltres mateixos hem de confiar la seva solució. L'ésser socialistes, però, no vol pas dir que estem renyits amb els republicans. Políticament, coincidirem sempre en l'aplicació dels principis. Socialment, la nostra ruta es desviarà a solucions concretes, despreciant totes les mixtificacions que se'ns puguin presentar. Propugnarem per a la reivindicació total de la dignitat de l'obrer i no ens aturarem en la conquesta de petites concessions. Volem que el treballador vegi i copsi el benefici del seu treball, i en dir això ens estalviem de traçar el programa del Socialisme revolucionari que és el que ens proposem defensar.

Prou ja de mixtificacions. Tal com ens diu Marx, la història de tota societat no ha estat fins als nostres dies altra cosa que la història de les lluites de classes.

Seguint aquest lema farem que els nostres esforços—que no seran pocs—es vegin coronats per l'eficàcia, en el sentit de què procurarem infiltrar en tots els proletaris el sentiment de lluita i de superació en tots els ordres. Els direm el camí que han de seguir, el més veritable, doncs avui neden entre aigües de borrajades, en la confusió més lamentable. Com a obrers, com a esclaus, sols un camí hi ha a seguir: o la rebel·lió o la sotmissió. Si ens rebel·lem la nostra mà tocarà l'infinit. Si ens sometem, pel contrari,

lloc de venda:
quiosc de joana marull
subscripcions:
redacció del periòdic i a
modest palahí, carme 24

avançada

publicació republicana catalana

redacció
i administració:
joventut republicana
de girona
correspondència:
ronda ferran puig, 7

haurem de rastrejar-nos sempre com reptils per aquesta terra d'iniquitats.

Però no vull pas dir amb això que tinguem de llançar-nos a una lluita desenfrenada, violenta, no; la nostra lluita ha d'inspirar-se sempre en la noblesa, en la persuasió. Si pel contrari, un dia veiessim que la nostra ideologia és mal interpretada pels nostres germans o que els nostres enemics en fessin objecte d'escarni i de persecució, procurariem, als primers, dreçar-los en llur caiguda moral i, als segons els diríem el molt que podem fer perquè la nostra ideologia sigui respectada.

Abans, però, cal que els veritables socialistes es donguin compte que per a la implantació de la República Socialista, és necessari treballar i estudiar fonament. Cal que estiguem tots preparats, doncs la nostra República, que serà la del Treball, no ha d'ésser ningú més que nosaltres, els productors, qui ha d'encarrilar-la, sinó volem que elements estranys, paràsits de la societat, no se n'agradessin per a prostituir-la, com sol passar en totes les formes de governs burgesos.

La República Socialista ha d'ésser fruit absolutament nostre. L'equivocació més gran dels nostres dies l'ha comesa el proletariat: hem deixat en mans enguantades la solució dels problemes socials, més ben dit, dels problemes del treball, als que mai han conegut el que és treballar.

La implantació definitiva del Socialisme és obra de la intel·ligència i no de la impetuositat.

Confiem que el sentiment de democràcia podrà més que tot en l'obra de conquesta dels poders. Si unim a aquest sentiment la consciència del que anem a fer, podem estar segurs que el triomf serà una cosa propera, a l'abast del nostre temps.

El Socialisme ha de rompre amb tota una sèrie de tradicions i mals costums. Ha de fer la vertadera revolució. Vol aixecar la dignitat humana a l'alçària que es mereix.

Vosaltres, joves entusiastes, promeses de l'esdevenidor, sou qui ha de dir la última paraula; sou els arbres quals fruits la humanitat espera. No us faci por el sacrifici: res s'abasta sense l'esforç; res s'obté si una voluntat de ferro, indomable, no s'imposa en la lluita. Com a víctimes d'una societat desconsiderada hem de procurar desapareixin els privilegis; com a homes i com a humans, el nostre deure està en sondejar els esperits adormits, caiguts, i fer que la justícia es desprengui del símbol per a donar pas a la realitat.

Si el Socialisme, com ha dit Vandervelde és una religió nova que neix en el veritable humanisme, nosaltres hem d'ésser els seus predicadors, els sacerdots que mai podran embrutar-se en la matèria vil de què es compon l'actual societat.

Però, per tot això, repeteixo, cal preparar-nos. Recordem les paraules de Wells que ens diu que l'obstacle més gran del Socialisme és la ignorància i, sobre tot, la manca de coratge...

MANUEL ROSET SALA

SASTRERIA MATEU

LE DERNIER CRI de la moda actual

Rambla Verdguer. 4 i Creuada, 1

GIRONA

macià i la c. n. t.

Tots els meus lectors coneixeran, segurament, el Sr. Antoni Royo Villanueva, catedràtic de Dret Polític de la Universitat de Valladolid, o quan menys l'hauran sentit anomenar. Aquest senyor, que és fervent admirador de la frase del seu col·lega Unamuno, de *la espingarda y el máuser*, referint-se a la diferència d'expansió del català i del castellà respectivament, professa una fòbia intensa a tot el que porta el nom de català, tan sagrat per a nosaltres.

Amic antic de l'Alba, quan aquest, en la famosa nota que sortí la matinada del, per sempre més històric dimarts, 14 d'Abril, es declarà, sinó republicà, quan menys respectuós amb la voluntat nacional, se li presentà el problema de cap on devia orientar-se políticament. I ell mateix ens confessa, en un article que aparegué aquest dia 14, en el NORTE DE CASTILLA, que essent els seus ideals «Parlamentarisme, Llibertat de Premsa i Unitat Nacional», no podia arrencar-se entre els republicans, malgrat que eren els més ardents defensors dels seus dos primers principis, puix «EXISTINT COM EXISTIA EL PACTE DE SANT SEBASTIÀ, PEL QUE ES DESMEMBRAVA LA PÀTRIA», no podia consentir una cosa que anava contra els seus més arrelats principis.

Bo és tenir una idea, i no contradir-la, com veiem avui que molts fan. Nosaltres respectem aquesta opinió de Royo Villanueva, com respectem totes les opinions. Però, no podem permetre, que aquesta idea el porti a atacar persones que estan molt per sobre d'ell, que han defensat sempre, i en el camp pràctic, no en el de la especulació teòrica, principis que són inclús més liberals i demòcrates que els defensats pel jurisconsult castellà. I, per això, posarem uns comentaris a un article, que el mateix senyor publicà, en EL LIBERAL de Madrid, el passat divendres, i en el que ataca d'una manera poc adequada al venerable patrici Macià, i al conseqüent lluitador Companys ultra deixar, de passada, molt mal parada la memòria de Prat de la Riva, no pel fet d'ésser més o menys reaccionari, sinó exclusivament per tenir la desgràcia segons ell, sort segons nosaltres, d'haver nascut en la nostra terra.

Afirma el Sr. Royo arrogantment, que la victòria que Macià obtingué en les darreres eleccions municipals, a Barcelona, la degué a En Pestaña, com a cap suprem del anarco-sindicalisme espanyol. I en treu la conclusió, que el nacionalista Prat de la Riva s'averkonyiria de veure com no és un català qui portà a la victòria Catalunya, sinó un desgraciat treballador nascut a León. Si ara en Macià—diu—és President de la Generalitat, ho deu al suport del qui nasqué en un dels llocs on més pur es parla la nostra parla.

Fàcil és de demostrar quan poc documentat està el Sr. Royo, com en general ho estan, els que no han sentit el nostre problema, per no haver-lo viscut. I per a atacàr-lo més a fons, plantem-nos en el mateix camp que ell escolleix, Barcelona—puix aquí és on el sindicalisme compta amb més força, i on, precisament, Macià digui's el que es vulgui, en té menys, puix a darrera seu té tota Catalunya admirada i enorgullida de tenir-lo per Cap. Diu Villanueva, que els sindicalistes li donaren la victòria. Si com a sindicalistes entén els homes com a individus lliures, no direm que no. Però, si entén individus emmarcats en la Con-

federació Nacional del Treball, obeïnt les ordres emanades del Consell General, neguem rodonament, i més neguem encara que obeïnt les ordres d'En Pestaña, que ni tan sols té l'honra d'haver fundat la Confederació Nacional del Treball, que incumbeix plenament a un català, Salvador Seguí, que, per cert, tenia molt més talent i aptituds que el lleonés a qui al·ludim.

Efectivament, essent la C. N. T. completament apolítica, —per això nosaltres la repugnem—cosa que ve afirmant des de la seva fundació, i que ens ratificà el Sr. Peiró, un dels caps més sobressortits d'aquesta organització obrera, quan la seva conferència en el nostre Teatre Principal—recordi's que deia: «Els republicans ens han traït a l'anar a les urnes; La Revolució al carrer, i no als col·legis electorals»—com podia, preguntem, la C. N. T. donar ordres concretes als seus afiliats, perquè votessin el partit d'En Macià, que si bé obrerista no respon a les concepcions del anarquisme actuant? És que el Sr. Royo Villanueva creu possible una conxorxa entre Macià i Pestaña amb fins electorals? És evident que no. Doncs, part de la victòria lograda per En Macià, li donaren els que militen a la C. N. T., no pel fet de formar-ne part, sinó atrets per l'honradesa, la dignitat i l'aptitud del capdill català així com, potser, pels ideals socialistes que defensa el seu partit, condicions de què careixen, precisament, llurs dirigents. I això significa, justament, ben al contrari del que manifesta Royo Villanueva, la desfeta de la C. N. T. com a organització d'idees, i l'atracció al social-catalanisme de bona part dels seus membres. Si d'ara en avant es manté aquesta organització, serà, únicament, per l'ordre material, pels avantatges que reporta a l'obrer comptar amb bons suports, com són els Sindicats, si bé, també aquests poden transformar-se en Sindicats socialistes. Però en el camp polític, ja no tindrà mai més força. Quan Peiró deia: «La gent dels Sindicats no entén l'Anarco-sindicalisme», afirmava una gran veritat, que s'ha palesat darrerament. Per això jutgem una temeritat—permeti-se'ns aquesta digressió—la nota de la C. N. T. sobre el que ella jutja separatisme, quan sosté que inclús anirà a la vaga general i a la lluita armada per a privar-lo. En ella, mostra abandonar llurs principis anarquistes de desintegració, i desconèixer que l'obrer català, que es troba en els seus rengles, mai obeiria, arribat el cas, gens possible si predominen aquestes corrents cordials, de prendre mesures extremes, les ordres superiors, que no comprén, per a cometre un crim de lesa pàtria. Bona prova ens dona l'associació «Nosaltres Sols», que s'aplega dintre la C. N. T., al contestar la nota de l'Assemblea General de la mateixa.

Rumii, Sr. Royo Villanueva, aquestes observacions, i vingui a prendre el pols de Catalunya. No faci com els de LA ÈPOCA, que des de Madrid, jutjaren la roenta manifestació de simpatia que es tributà a N'Alcalà Zamora, com una prova de negació de la política que Catalunya ha seguit aquest 40 darrers anys, i d'afirmació castellanista, quan era solament una prova de la confiança que el poble català atorgava als dirigents de la República espanyola, esperant que dintre una àmplia Federació Socialista Ibèrica, es resoldrà el seu plet etern.

J. V. V

l'allau revolucionària

El vertader fet revolucionari sense interrupció, va ésser en els fets del desembre passat que semblà tancar-se amb els afusellaments dels primers màrtirs de la República, Galan i Hernández.

Una esquixada de sang cegà els ulls de Berenguer, el tristement cèlebre autor d'Anual, que ja el féu anar de bòlit, i els de qui, el 14 d'abril de 1931, rebé la clatellada del poble que, de rebot, el féu anar a França d'on havia sortit el primer fatídic Borbó.

Més de dos segles de dominació. L'onze de Setembre de 1714, Felip V, empaquetat des de França pel seu avi Lluís XIV, ens feia un present forjat per les Fúries que es desfermaven a Catalunya.

Amb la mort de Rafael de Casanova, ferit a Barcelona defensant les llibertats de la nostra terra, entràvem sota el jou del rei foraster, tan nefast com les potes del cavall d'Atila.

La sang de Galan i Hernández ha estat, per altra banda, una regada a la sembra de Prats de Molló.

I l'allau revolucionària s'engrandia...

Macià, l'home símbol d'una ideologia sagrada, donà el cop de gràcia el 14 d'Abril de 1931, i, tot seguit, els germans de causa republicana d'Espanya feien causa comú per la llibertat Ibèrica tornant a França la dinastia que n'havia sortit per dissort nostra.

El primer Borbó vingué pelat de butxaca; l'últim se'n va amb 196 milions de pessetes que ingressà en temps de la dictadura en bancs anglesos i nordamericans, per «patriotisme i a favor del Tresor» del que tant havia gallejat.

El primer, reduí Catalunya a l'esclavatge, el darrer rep la trompada definitiva en aquestes terres, on un dia reuní els alcaldes dits de Catalunya—alcaldes de revista—i els digué que recordessin era descendent de Felip V.

Ara, en canvi, els nous alcaldes, els nombrats pel poble, seran cridats per a refermar la llibertat de Catalunya.

El repte de l'ex-rei l'acceptà en Macià, qui no es cansava de dir en els mítings electorals: «Accepto el repte d'Alfons XIII, símbol de la força bruta; i si ell un dia recordà era descendent de Felip V, jo li recullo l'insult, junt amb tots els catalans patriotes, per a resoldre l'assumpte al carrer. Organitzeu-vos per a la lluita definitiva i veniu a allistar-vos els que no tingueu por a la mort que se us donaran instruccions. El fet serà més aviat del que us penseu.»

I, vertaderament, Macià, home de paraula, ha fet el que prometia amb tanta insistència.

El gran pas està donat. Convé la unió sagrada de tots. Cada u té de convertir-se en ciutadà de la República, es té de mantenir en peu la vigilància contra els paràsits que sols vivien del favor o de la traïció.

L'allau revolucionària té de seguir vibrant per a anul·lar els qui van contra el poble sobirà i per a exigir responsabilitats a dictadors i dictadoretos de tota l'època de vergonya, d'indecència i d'orgia que hem patit durant prop de vuit anys.

M. TOLOSÀ SURROCA

Barcelona, abril de 1931.

temes socials

la vergonya del retir obrer

Per un decret llei fou creat a Espanya, l'onze de març de 1919, el règim obligatori de retir obrer.

En què consisteix? Mitjançant la paga de deu cèntims diaris per cada obrer empleat a un comerç, a una indústria, a un taller, que el patrò ha d'ingressar cada fi de mes a la Caixa d'Estalvis, abonant-ho del seu fons, l'import total d'una quantitat que correspongui al nombre de dies que han treballat els seus assalariats majors de setze anys. D'aquesta quantitat en fa una petita deducció que abona l'Estat (vint-i-cinc cèntims per cada obrer que ha treballat trenta dies).

Quina finalitat té aquest enorme i considerable ingrès que es fa al *Instituto Nacional de Previsión* arreu d'Espanya? Heus-lo ací: una vegada un obrer ha arribat a l'edat de 64 anys aquest *Instituto* per mitjà d'una seya filial, a Girona és la Caixa d'Estalvis, cura d'abonar-li diàriament la crescuda i eloqüent (?) quantitat d'una pesseta. És a dir: després d'un home treballar diàriament durant 50 anys, suposant que l'home comença a treballar als catorze com marca la llei, ens trobem que ja vells, aptes només que per prendre el sol i resguardar-nos del fred, lassats i amb els membres esmortuïts pel treball, després

d'haver donat de nosaltres mateixos tot el que hem pogut, ve una llei i té l'amabilitat defer-nos grata la nostra vellesa passant-nos una pesseta cada vint-i-quatre hores. Una pesseta per a menjar, pagar el lloguer de la casa, aigua, carbó, llum, cèdules, impostos i una pila de coses més que se'ns presenten a la vida quotidiana.

Quan en els nostres petits moments de no fer res la nostra pensa, que no sap entregar-se a un momentani *dolce far niente*, cavila bé la vergonya i l'escarni que el tal decret-llei representa pels obrers, per tots aquests que la fortuna ens ha fet néixer uns tristos i migrats fills d'assalariats i que som els que veritablement estem a «l'acera d'enfront,» se'ns revolta la nostra essència dinàmica i ens fa sentir els eterns revolucionaris de cada dia, per comprendre que vivim en un dels països més vergonyosos del món. Semblant caritat, ja que una petita almoïna no representa res més la misèrrima suma d'una pesseta, i semblant befa i escarni a la nostra dignitat ciutadana, no la podem tolerar. És una de les tantes injustícies que tenim que denunciar en plé segle XX.

Antigament, els homes que estaven al servei d'un règim i d'un home, podien riure's i befar-se dels assalariats, el poble veritat. Avui, uns homes que no estan més que al servei del poble que els ha portat allà on són, tenen el deure de servir aquest poble. I avui dia, en una de les millors coses que poden servir-lo, és fent del vergonyós i vexant retir obrer d'avui, un exemplar retir obrer del demà, que sigui i representi per a tots els obrers, aquella poma per la set que ens conforti i ens ajudi quan arribin els dies de les nostres desfalles i minves de forces. Aquells dies en que el pes dels anys farà tremolar-nos la ploma a les mans, i en els que el martell no picarà amb prou esclat sobre l'enclusa i que la llima no seguirà el ritme ràpid i harmoniós dels nostres començos d'aprenents....

Se'ns diu i se'ns recorda a cada moment, precisament per tots aquests que no han de pensar amb un demà, un vell aforisme català: «qui de jove no treballa, quan és vell dorm a la palla». Estranya paradoxa, a fe. Al pensar-hi, una vermellor tota sobtada ens ve a la cara. No és de vergonya per no treballar prou de joves; és de ràbia i d'odi perquè de joves treballant amb tota l'ànima i amb tot el braó de la nostra joventut,

no podem ni tan sols menar una vida de benestar i de salubritat com la que mena el més insignificant dels nostres petits patrons. Una vida igualment digne com la que viuen ells i a la qual tenim dret des del moment en què hem estats posats al més desgavellat dels móns possibles.

Cal cercar una ràpida i immediata solució a l'afer del retir obrer. Suprimir-lo? Mai! Es necessari dignificar-lo. A tal sentit i per tal fi, pensem publicar en el vinent número el que nosaltres fariem.

D. ESCUDER I RIGAU

Una vegada compost l'anterior treball, la premsa del dia ens assabenta que els miners d'Astúries, comprenent la mesquinesa de l'actual retir obrer, eleven una instància al Govern Provisional de la República demanant, entre altres coses, el retir per a un treballador a l'edat de 50 anys, amb un passant de 5 pessetes diàries.

La petició que amb tal sentit formulen els nostres germans obrers d'aquelles terres, hauria d'ésser protegida i exigida al Govern per tots els obrers de les terres ibèriques. (N. de l'A.)

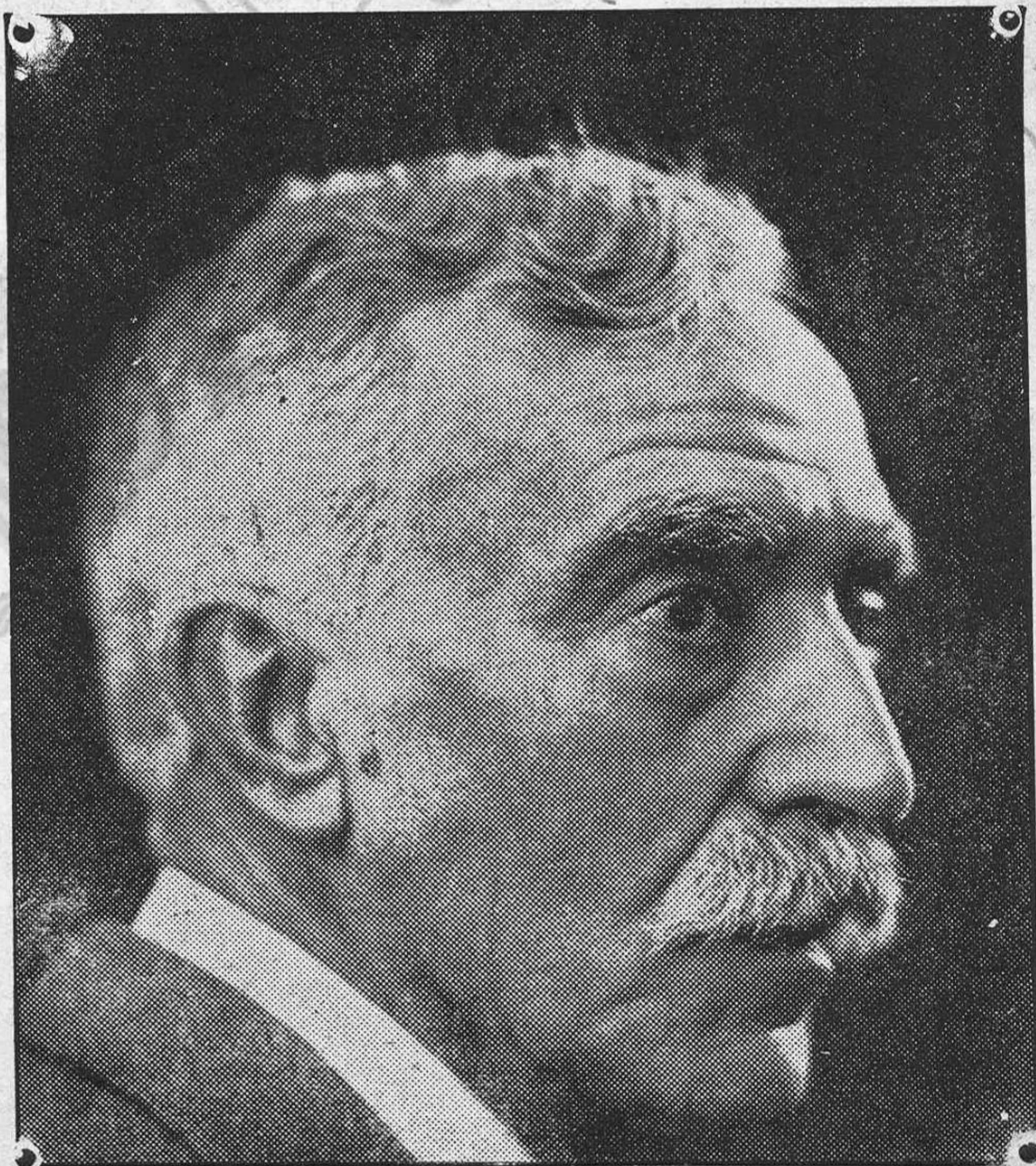
l'avi macià a girona

Segons lletra rebuda pel sector d'En Francesc Macià a Girona, s'assegura la seva vinguda pel dia 14 del corrent mes a aquesta Ciutat.

Correspon la mateixa amb la dels nostres correligionaris—Aiguader i Companys—. Vénen per a celebrar dignament a Girona la instauració de la República Federal.

El 14 serà, doncs, un jorn de glòria per a Girona, puix tindrà l'honor d'hostatjar els homes que més han contribuït a l'assoliment dels nostres ideals: Catalunya, Socialisme, República.

AVANÇADA, al comunicar-ho al poble gironí, espera de la seva ciutadania, els tributarà una xardorosa arribada, digna d'ells i de la nostra Ciutat.

el primer de maig a barcelona

La Festa del proletariat, que amb tanta esplendidesa s'ha celebrat aquest any, degut a les facilitats que el Govern Provisional de la República ha donat inspirant-se en el més alt sentit lliberal, ha estat no obstant, tacada per un episodi dolorós.

Per la gent d'esperit reaccionari, els incidents produïts aquest jorn als voltants del Palau de la Generalitat, no han estat més que una conseqüència naturalíssima de la «condescendència» de les autoritats a l'atorgar el permís per a tan «perilloses i subversives» manifestacions. Qualsevol que hagi llegit la premsa inspirada en un criteri imparcial, mentre no porti dintre l'ànima el cuc vergonyós de la intransigència, s'haurà donat compte exacte de què els fets ocorreguts han tingut una causa completament aliena a les intencions dels proletaris. Ni una gota de sang hauria estat vessada, si no hi hagués hagut algú «interessat» en entorpir l'armònica marxa dels esdeveniments, amb l'únic propòsit de fer recaure la responsabilitat del crim damunt l'organització obrera, i desacreditar, davant la gran massa amorfa i temorenca, els excel·lents propòsits dels dirigents de la neixent República. I aquell «algú» no és gaire difícil d'endevinar, si es té en compte l'impossible que ha d'ésser viure sota l'imperi de la pau, de la justícia i de la llibertat, a una gent acostumada a manar esgrimint les armes de l'arbitrarietat i de la injustícia. I donada la seva miserable mentalitat, abastament provada pels fets desenvolupats durant el règim caigut, fàcilment es comprén, que s'ha de valer de tots els mitjans, per criminals que siguin, abans de decidir-se abandonar la partida, que de tant temps ençà es veuen fatalment perduda.

La seva subversiva, i a l'ensems descabellada intenció, de fer creure que el Primer de Maig representà per a Espanya, el que representà per a Rússia l'adveniment de la segona república soviètica, que s'instaurà en el lloc de la primera república conservadora de Kerensky, per poder així justificar la necessitat d'una reacció terrorífica, ha produït—com ja era d'esperar per tots els que viuen en la realitat—un resultat diametralment oposat. La Diada del Treball no ha estat el fi de la República, sinó que, apart d'haver constituït un grandios triomf per a la classe proletària, tingué un alt valor simbòlic: El Primer de Maig fou la consagració del 14 d'Abril.

Els fets comproven les anteriors afirmacions. Cap que hagi vist la colossal manifestació obrera (integrada per més de 50.000

persones, desfilant pels carrers de Barcelona, amb l'entusiasme més fervent, però amb el més perfecte ordre, i sense promoure ni el més lleuger incident fins a l'arribar a la plaça de S. Jaume amb el detall que molts dels manifestants anaven acompanyats de llurs mullers i fillets, se li pot ocórrer ni remotament, la idea de què aquella pacífica massa portés cap pla premeditat d'assalt o de violència.

La condició dels ferits i dels detinguts, quasi tots ells pertanyents al Sindicat Lliure, el testimoni de les persones que presenciaren els fets, les declaracions de les autoritats, la clamorosa ovació que acollí els soldats a l'arribar a la plaça de la República, les manifestacions dels diversos agrupaments obrers, declarant voler obrar sempre dintre de la llei, «no fer cap obstrucció al desenrotllament progressiu de les institucions de la llibertat», són proves prou eloqüents per a fer recaure tota la responsabilitat dels tristíssims sucesos ocorreguts, damunt els elements pertorbadors, completament aliens a les reivindicacions proletàries; i ens palesen ademés els bons desigs de tots els diferents sectors obrers de col·laborar en l'actual règim de democràcia, de justícia i de llibertat, per a la solució del seu etern i just problema.

La «qüestió social» a Espanya no té, en gravetat, comparació a la que es presenta en altres països més avançats. El que succeeix és que al nostre país no ha estat mai objecte de l'atenció deguda, essent en el sentit de reformes socials, Espanya un dels països més atrassats del món. Però el canvi de règim del 14 d'Abril, ens posa en el camí de la solució. Ningú pot dubtar de què els homes de la República pensen dedicar a aquest problema tota l'atenció que mereix, però no podem exigir-los solucions que per massa prematures podrien donar resultats contraproductius, si considerem la desorganització de la classe treballadora arreu d'Espanya, excluïnt, naturalment, els grans nuclis urbans.

El problema requereix un estudi molt pregon; col·laborem tots, segons la mesura de les nostres possibilitats, a la seva justiciera solució, fomentant especialment l'organització i la cultura dels obrers, perquè sàpiguen cap on deuen orientar llurs activitats per a trobar el camí de la seva redempció.

Barcelona, Maig 1931

S. S. V.

---

el primer de maig

El Primer de Maig que gairebé tots els obrers de Catalunya i Espanya el coneixem per Festa del Treball, festa que tindriem de celebrar-la, no com la immensa majoria del proletariat la celebrem, sinó com un jorn de dol recordant les víctimes caigudes a Xicago el Maig de 1887.

Com podem nosaltres, obrers, celebrar amb goig aquest jorn que ens recorda la sang vessada generosament pels nostres companys de classe? Com podem veure que els obrers ballin i facin xirinola en una diada tan dolorosa? És possible que no ens donem compte de que els nostres enemics, tota la classe potentada, llencen algunes pessetes per fer festes i si no ho fan directament, ho fan dintre alguna entitat, a la qual fan servir de tapadora, perquè el proletariat es diverteixi i oblidi

el vertader significat del que representa la Festa del Treball?

És precis, companys, que ens capacitem, que aprofitem les hores per a fer-nos dignes d'ostentar aquest nom d'obrer i assistim a les conferències i meetings no solament nosaltres, sinó que tenim de portar-hi els nostres familiars, i així contribuirem sense donar-nos-en compte a construir la futura societat.

Hem aconseguit enderrocar la monarquia i hem de fer de la Península Ibèrica una vertadera república: la *Unió de Repúbliques Socialistes d'Ibèria*.

I quan l'hurem assolida podrem celebrar la nostra festa, que serà quan el treball serà alliberat de l'opressió capitalista.

P. SOLÉS

bloc de notes

aguilera col·laborador d'«avançada»

Hem rebut del distingit dibuixant Aguilera, uns notables dibuixos, que lamentem no poder publicar en el present número, degut a no haver-nos arribat a temps els clixès que encarregàrem a Barcelona.

Agraïm verament la gentilesa que ha tingut l'esmentat artista, a l'honorar-nos amb la seva col·laboració.

CERQUEU SEMPRE LA MILLOR FARMACIA

Des d'aquestes columnes saludem al nou governador civil de Girona senyor Simó Bofarull, oferint-nos per a tot allò que pugui ésser-li necessari.

La Redacció d'AVANÇADA, tots joves i amb l'espèrit saturat d'altas aspiracions, desitja al representant de la República Espanyola l'encert més complet en el seu càrrec, feixuc i complicat si es té en compte el difícil que és a Girona saber distingir quines són les persones amb les quals es pot comptar i prestar confiança; doncs són moltes les que es diuen republicanes i demòcrates i no són res més que Jueves.

CENTRE D'ESPECÍFICS — Plaça de les Castanyes

Ens avergonyim que uns homes que es diuen republicans i que són a la Casa Gran administrant els béns de la ciutat, adoleixin dels mateixos defectes i errors que nosaltres censuràrem als homes de la vella Monarquia.

AVANÇADA que no és més que el portaveu jove i honorat del veritable republicanisme a Girona, ha de fer públic, sentint-ho moltíssim, un acte indigne comès pels nostres homes durant un viatge efectuat a Barcelona per a tractar amb les primeres autoritats civils i militars de Catalunya de la cessió dels famosos baluards gironins.

Representant al poble de Girona anaren a la ciutat comtal els companys Santaló, Cerezo, Regàs, Colomer, Rahola i Julià, acompanyats del general Eugenio i del seu ajudant. Saben els nostres llegidors el que gastaren aquests senyors per un **dinar** a l'Hotel Colón?

Esgarrifeu-vos! La insignificant quantitat de 500 pessetes!!
Comentaris? Per què?

comarcals

vidreres

La proclamació de la República fou rebuda, a la nostra vila, amb grans aplausos i molts visques, però els seus efectes no s'han deixat sentir encara, ja que estem sotmesos al jou implacable dels cacics.

Sembla que ja comença d'ésser hora, senyor governador que desapareixin aquets personatges íntims de l'últim ministre de finances de la monarquia.

FARMACIA RIBAS TOTHOM JA HO SAP

---

cervià de ter

El nostre Ajuntament celebrà sessió ordinària sota la presidència del ciutadà Albert Galí, amb assistència dels regidors Tomàs Colomer, Joaquim Ferrer, Joaquim Barrera, Antoni March i Josep Solà.

El senyor March presentà tres projectes, diguent que els exposaria, si es creia convenient, en tres sessions consecutives. A continuació digué que calia estudiar l'administració dels antics regidors. que desempenyaven aquest càrrec a desgrat del poble.

També parlà respecte a la qüestió del cementiri i digué que s'havia de convocar al President vitalici de la Junta del mateix, a fi i efecte de solucionar d'una volta l'assumpte de la seva administració.

Impremta de VICENS CABRUJA, Ronda Ferran Puig, 7, Girona

FARMACIA RIBAS VOL DIR GARANTIA

Cafès Cornellà

Sucres

D. Robert

GIRONA

---

e x p r é s b a r

el millor punt de reunió dels esportius

Fàbrica nacional de màquines per a escriure

BARCELONA

Hispano-Olivetti

Sucursal a GIRONA:

Plaça Constitució, 13

Calçats MALARET

Rambla Llibertat, 9

Força, 9 "Lo Increïble" - GIRONA

GASPAR

RELOTGES DE LES MILLORS MARQUES
COMPOSTURES DE TOTA MENA. GARANTITZADES

ABEURADORS, 7-pral.

GIRONA

Pintures

Pintures

Pintures

Pintures

Pintures

DROGUERIA MARTÍ

TINTORERIA

ARCO IRIS

Dols. Encàrrecs a les 4 hores

Despatx: Plaça del Molí, 7

Taller: Barca, 27

GIRONA

VERMOUTH CINZANO

Representant a Girona i Comarca: JOAQUIM TORDERA

SASTRERIA
CAMISERIA

Transports

QUINTANA

PLAÇA CASTANYES

Frigola

Per encàrrecs: **Bernardes, 7** (carnisseria)

ORANGE-CRUSH

Demaneu sempre

Orange - Crush

J. VIDAL

Ronda Ferran Puig, 11

Girona